רה מס' בב לפ"ד גרן בעניין חיילי לש"ב

אלו הנתונים, דעת המחזיק הביא עדות שאינו לש"ב, אלא במסקנה הנתון, הביא לסילוק. קרו אותו, כי אותו אברהם מונחה לו ביה"ה" ופירשו מסבירי הישבה יצלו: הביא בדין קרקע לה ההלו סהדה לסילוק לו קיימת, שמעיד שהחזיק בה לש"ב ועבה בה, דלו אינה אר סהדה אברהם עד לה, אלא מינן לו ביהו דמחזיק; והיינו תאומר שלא יהי עד לה יתחייב שלמה ומשולם, ופרי לא בא להורש בחל, ומלא לה יעסיד הקרקע שהרי אין לו עדה תלה". והיינו דנהרי שאינו לש"ב, המחזיק לו יחזיר לעדרד וכו'.

ואם לה למסקנה הקמא, שלא לגלות הסד שם, בדין המחזיק, להחזיר הקרקע והנהרות שאינו, מדין משולם. ובסבר הדדרים, ראיתי בס' שער המשפט (חלק ס' קמה) דדינן לש"ב הלו כיון דמחזיק לש"ב, אינו נעבר בשטרו, מהו דלגו הבא דמחזיק לש"ב עם כלו שאינו לש"ב, דיש לו עדים לנכו, אבי אינו נעבר בשטרו ליתר, אלא הבא דמחזיק לש"ב מהלכו עד כיון לו כלו לנה, בדין לנעבר בשטרו, ושאין לו השטר, הלו כיעלתו.

ולכן הבא דיש לו דין עלו שאינו לש"ב, ואין לו שני עדים, נעבר בשטרו ושאין לו השטר הלו כיעלתו דיותלו שטרו. ולכן בסד הלו שהמחזיק יבטרן להחזיר הקרקע עם הנהרות שלו. ולו שער המשפט ס' קמה סעיף דמאורך בנה.

שני הרמב"ן דתיקתא הוי הוי לולתך שקניה המחניק, ולוו בתוך
לב איבוי נגד לה הילתיו הוותו שטרך, ואלה לוו סאבינן אל הבוי
דתיקות. ואם היבוי דאט הוד שנה ומת ושדק לפני דני הקטן
ליהוי לולתך חצלה מבך הבוי דתיקות המעבר, וליבוי בעבד לה
הבילתיו הוותו שטרך, דקטן לוו בר אינדהוי בשטרו. ודאמר לן דלא
מצי משמע דבעי עכלן לב"ש מובלו הוד ובן.
והרמב"ן סיים שם ולמיהוי בתוך לי לוו מהני לי לקטן
למימר לוו אינדהוי בשטרו (ומאולו לבוי שתיקה דבתות מלב"ש נמי
הבתה שאברה לוגבו), דאם מי שאין לו דעת הבית, לוו מבינו
אולנו לשאין בו דעת אולו מנסיב עכ"ל.
ועוד קהוי בב לסי יתן דמתרש בלוגר שאקנו חצל בליבוי
חצלה תוך לב"ש (מטעם הבילתיו הוותו שטרך), אין הבעלים תשש
למאור עד סוף לב"ש, וליבוי הבתה לולתך אולו משתיקה לב"ש,
ומתרלף קו הנל ומסבר הנסט ברמב"ן הנל. ועיי"ש ונלוותי להורות.

ולפי האמור, דהוי דקיל דאם אין למחניק עדי חצלה, צריכה המערער, ומקבל הדה מן המחניק, אם שומן שנטה לאש ואין לו עדים על כך. וכך לפי הרמב"ן הרי בשתיקתו הוי כאילו לגלגה דמכרה לו, כיון דשאל המערער אלו דאיכא הכא ספק רשלתא דאתו שטרא, דברי המחניק שומן שנטה לאש ונבר שטרא, ואין לו עדי חצלה, הוי ספק רשלתא דאתו שטרא, והוי כמאן אין ספק מקבל מיגו דוגי. (ולפי הקה"ע אלו בד' הרמב"ן ניחא)

ולפי שיטת שהבאנו לעיל אש, דנהי שומן המחניק דנטה לאש, מיהו כיון דאין למחניק עדי הוי לאש הללו, נצהר בשטרא, (ולפי"ז אל הבד הנטה לאש לפי דברון) נמצא דהוי לו ספק רשלתא אלו רשלתא ודאית. ולכן אין לו חצלה בכהא, מבד הרשלתא דאתו שטרא.

---

x) עמוד ג' בלעיל